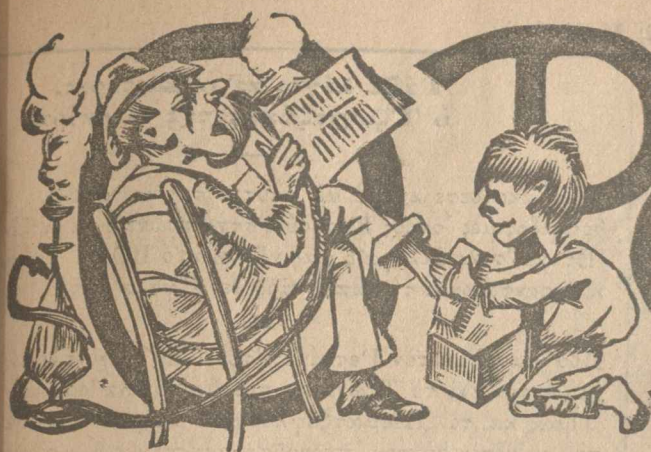

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Εικοστή Νοεμβρίου καί τρίτη,
κι'ό καθένας θριάμβους κηρύττει.

Νέα νικητήρια καί συλλυπητήρια.

Πώς καί ποιούς νά πρωτοφάλης ;
άνυμνήσωμεν τὰ κλέη
νέας έκλογής μεγάλης,
πού καθείς γελά καί κλαίει.

'Ανασταίνει τήν πατρίδα
σανιδάδων έκλογή . . .
δέν απέμεινε σανίδα
καί κουδούνι σέ τραγί.

Σέ πλατείας, σέ καντούνια,
τίγχι τάγκα τὰ κουδούνια,
κι'οί νικῶντες Κορδονάτοι
τρέχουν τραγοκουδουνάτοι.

Τρόμος καί φρίκη καί συμφορά ! . .
πέρνουν σανίδες καί πατερά,
καί σκούζουν οὔρα καί τραλαρό,
καί κολοκύθια 'στό πατερό.

Σπάζουν καρέκλαις τοῦ Ζαχαράτου
κι'εκείνος κλαίει τή συμφορά του,
σπάζουν καί τζάμια τοῦ κυρ Ζαμίχα,
καί τῶν ἱππέων κόβουν τὸν βῆχα.

Κυλιῶνται κάτω καβδαλαρέοι
κι'ἱππέων αἷμα κοχλάζον ρέει,
γιαπιά, τραπέζια, κουδούνια τράγων,
γίνονται λεία τῶν θεσμοφάγων.

ὦμίλει Θεωρῆς, βλαστός σπαργώσης φύσεως,
καί Δυνάμεις ἄπασαι κι' Ἀνατολῆς καί Δύσεως
τῇ Κορδόνῃ μας : τρίς χαῖρε, μαρινάτη
καί τραγοκουδουνάτη,
παντάνισσα, κι'ὅπλον θεσμῶν ἀήττητον,
πού, μπῆκες μέσ' στή μύτη των.

Δέκατον κι' ὀγδοον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεῖομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἑβδομήντα κι' ἐπτά κι' ἐπτακόσα,
καί μετρά κάθε στρουγγα πεινώσα.

Χειμερινὴν ἀνάστασιν Κορδόνας θεασάμενοι,
δεῦτε σανίδας δράζωμεν
κι' εὖοι πρὸς ταύτην κράζωμεν,
μέ σκαρπινάτους Κόντηδες ἀνδρείως μαχεσάμενοι.

Δεῦτε νά λησμονήσωμεν τοὺς χρόνους τῶν λιμῶν,
κουδούναις ἀναρτήσωμεν εἰς ἕκαστον λαιμόν,
κι'ὡς τράγοι συμβοσκήσωμεν 'στοῦ κράτους τοὺς λειμῶνας
καί τραγικῶς βελάσωμεν τὸν ὕμνον τῆς Κορδόνας.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε : τρίς χαῖρε, Κορδονάτε,
καί Κόντη σκαρπινάτε.

Κι'οἱ δρό σας εἶσθε νικηταί, κι'οἱ δρό σας νικημένοι,
καί τώρα μῆνυμα καθίς ἀπὸ 'ψηλά προσμένει.
Γιὰ σᾶς τοῦ πολιτεύματος τοὺς δρό 'ψηλοὺς λακέδες
πλέκω καί χρυσοστέφανα, σέρνω καί τενεκέδες.

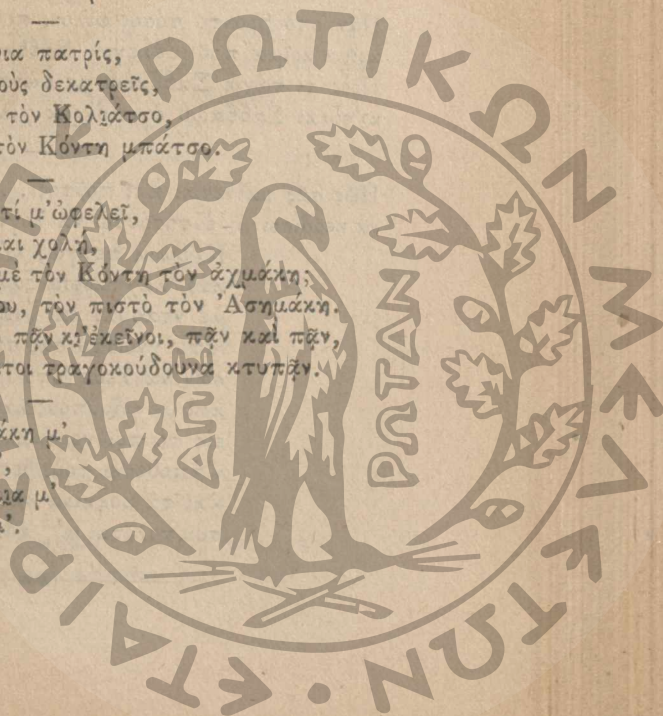
Τρίς χαῖρε, σκιαχτρο Πηλατιῶν, χίλιας φορὰς σπολλάτη,
πού σέ σανίδες 'πάτησες κι'ἀνέβης 'στό Παλάτι,
καί ναυαγὸς 'στό πέλαγος τῆς θεσμορητορείας
εὐρήκες τήν σανίδα μας σανίδα σωτηρίας.

Δεῦτε 'στοὺς δρόμους δράμωμεν μέ ξύλα λυσσαλέοι,
κι'ὁ Θεωράκης ἔλεγε, κι'ὁ Θεωράκης λέει:

Χαῖρε, πότνια πατρίς,
κι'ἐβγάλα τοὺς δεκατρεῖς,
ἐβγάλα καί τὸν Κολιάτσο,
κι'ἐδώσα 'στὸν Κόντη μπάτσο.

Πλὴν αὐτὸ τί μ'ὠφελεῖ,
πού ποτίζομαι χολή,
καί μοιράζομαι τὸ γέρας μέ τὸν Κόντη τὸν ἀχμάκη;
χάνω τὸν Χρηστόπουλό μου, τὸν πιστὸ τὸν Ἀσημάκη.
Μὰ κι'οἱ Βασιλάκηδες μου πᾶν κι'ἐκείνοι, πᾶν καί πᾶν,
καί γι'αὐτοὺς οἱ σκαρπινάτοι τραγοκούδουνά κτυπᾶν.

Ἄχ ! βλαμάκη μ',
Ἀσημάκη μ',
ἄχ ! πουλάκια μ',
Βασιλάκια μ'.

παύω πλέον νά τόν ἔχω κηδεμόνα καί προστάτη,
κι' ὅ,τι λείει καί δέν λείει θάναι γιά λογαριασμό του.
Χώρα πλέον τὰ τσανάκια, χωρίς στρουγγα καί Δοβλέτι,
κάθε γίδι καί ρουσφέτι.

Μ' αὐτά τὰνκατώματα καί τὰς κηδεμονείας
ποτέ δέν σφίγγεις ἀσφαλῶς τοῦ κράτους τὰς ἡνίας.
Μέ τοὺς χορτάτους φίλους σου κολλοῦν κι' οἱ πειναλέοι,
θέλω μονάχος τοῦ λοιποῦ νά δέσω καί νά λύσω,
κι' ὅταν μοῦ τύχη τίποτα κανεῖς νά μὴ μοῦ λήρῃ:
«φέρε τόν κηδεμόνα σου μαζί του νά 'μιλήσω».

Ἐέχασε τὰ πρὶν τραγούδια,
πάρε 'πίσω τὰ λουλούδια,
πάρε 'πίσω τὰ μαλλιά
καί τοῦ Γιούδα τὰ φιλιὰ.

Παρκιτοῦμαι τώρα πλέον... ἡ μαυρίλα τὸ καλεῖ...
κλάψτε τὸν μουστακαλῆ.
'Απὸ τὸ Παλάτι βγαίνω
καί 'στὸ σπῆτι μου πηγαίνω
τὴν μαυρίλα μου νά κρύψω,
τὸ μουστάκι μου νά στρίψω.

Ἄχ! σπητάκι μ',
κομματάκι μ',
καί μουστάκι μ'.

**Κι' ὁ αἰρ Δραγούμης τώρα
κλαίει τὴν μαύρη μπόρα.**

Ποιὸς συμπολίτης ἀπαθὴς κι' ἀνάγκητος θ' ἀκούσῃ
πῶς ἐμαυρίσθῃ τὸ 'ψηλὸ καί τὸ μεγάλο μοῦσι;
Δέν μᾶς ὠφέλησαν, παιδιὰ,
μέσ 'στὴν πολλὴ μαυρίλα
τῆς καφθοράς τὰ κλαδιά
καί τῆς ἑλῆς τὰ φύλλα.

Ἄχ! ἐλήτσα μ' τιμημένη, μέσ 'στὸ χάλι σου
ξεφωνίζω μοναχός μου: ποῦ τὰ κάλλη σου;
Φύσηξε βοριὰς ἀέρας καί τὰ τίναξε
καί κανένα χερί τώρα δέν τὰ 'σύναξε.

Κλαίω καί ἐγὼ λυπητερά τὸν ἑαυτό μου πρῶτο,
μὰ κλαίω καί τὸν Χριστοφῆ,
καί κάθε φίλον κατηφῆ,
καί τὸν κοκορομάχο μου, τὸν Βεζανῆ τὸν Σότο.

Σωτηράκι μ',
κοκοράκι μ',
Χριστοφάκη μ',
ἀδελφάκι μ'.

Τῆς ἑλῆς μου τὸ μαυράδι
τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ

μ' ἔκανε καί τὴν Τετράδη
καί τὴν Τρίτη νά ξεχάσω,
καί τὸν μπούσουλα νά χάσω.

Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρ' ἡμέρα,
ὅμως 'παρηγορήθηκα 'στὴν τόση ξεραίλα
σὰν 'κύτταξα πῶς καί μισὸ δέν' βγάλαν' ἐδῶ πέρα
τῆς ἄλλης τῆς ψευτοεληθῆς τὰ μαραμμένα φύλλα.

Ἔτσι 'μιλεῖ κι' ὁ Στέφανος καί τὴν μαυρίλα κλαίει,
κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ λείει:
"Ἄν ὁ λαὸς δέν ἔδωκε γιὰ σένα τὸ κουκί του,
γι' αὐτὸ καί σὺ μὴ χολοσκᾶς, εἶναι 'ντροπὴ 'δική του.

Ἦ τῆς μπόρας τῆς μεγάλης
καί τῆς φρίκης τῆς πολλῆς...
ἐμαυρίσθῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις
κι' ὁ προφήτης Τημελῆς.

Μὰ κι' αὐτὸν τὸν Καλλησπέρη τὸν 'μαυρίσαν ἀμειλίκτω,
καί γι' αὐτοὺς κανέναν οἶκος.

Καλησπέρα, Τημελῆ μου, καλησπέρα, Καλλησπέρη,
γίνονται κι' οἱ δύο φίλοι καί πηγαίνουν χερί χερί.

Ἔσεῖς ποῦ 'μαυρίσθηκατε νά παρηγορηθῆτε
καί γιὰ τῆς ἄλλαις ἐκλογαῖς νά προετοιμασθῆτε.
Γρήγορα νέων ἐκλογῶν θὰ 'δοῦμε καρναβάλια,
γρήγορα πάλι τῶν θεσμῶν θ' ἀρχίσ' ἡ ρητορεία,
μὲ καρυδοταβλόπαγκους θὰ σπάσουμε κεφάλια
καί θὰ τὰ ξαναβάλουμε μέ τὴν καθαλλαρία.

Ἔσεῖς ποῦ 'μαυρίσθηκατε νά παρηγορηθῆτε
καί γιὰ τῆς ἄλλαις ἐκλογαῖς νά προετοιμασθῆτε,
κι' εἴθε συχνά νά γίνεται τῆς ἐκλογῆς ἡ νίκα
πρὸς δόξαν σας, πρὸς δόξαν μας, γιὰ νά πουλῶ καί φύλλα,
κι' ὑπὲρ καλπῶν ἀφρίζοντες νά πέρνωμε γαλόνια,
νά μὴν ξεχνοῦν τοὺς Ἑλληνας Ἀνατολαῖς κι' Εὐρώπαι,
καί τὼρ ἀπὸ τὰ κέντρα σας, τὰ σπῆτια, τὰ σαλόνια
τοῦ κυριάρχου σανιδᾶ πετάξετε τῆς γόπαις.

**Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἦ Μοῦσ' ἀηδονόστομη, βοήθησε νά ψάλλω
καί τὸν Ἀηδονόπαυλο, τὸν ραπτή τὸν μεγάλο,
ποῦ νῦν αἶκον ἱδρύσεν ἐμποροραπτικόν,
παρόμοιον κι' ἐφάμιλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν,
μέγαρον πλούτου πάγκαλον καί τέχνης αἰδίου.
Πενήντα τέσσερ' ἀριθμῶς σὲν δρόμον τοῦ Σταδίου.
Δύο δὲ κόπτας ἔφερε γιὰ λοῦσο πρὸς μεγάλο,
Ἄγγλο γιὰ τοὺς κυρίους μας, γιὰ τῆς κυρίας Γάλλο,
γιατὶ καί τμήμα κυρίων θάχῃ περικαλλές,
ὅπου τεακίστρας εἰς αὐτὸ θὰ ράβωνται πολλαῖς.
Γλωσσῶν Πανεπιστήμιο παρὰ ντ' ὄνερ θὰ γένη,
κάθε νεώτατος συρμός καρδόνι θὰ πηγαίνει,
σμάκιν ἐδῶ, μπέρταις ἐκεῖ, δρὸ κόπταις καί δρὸ γένη,
ἐνὰς μικτὸς συνδυασμός ἐκεῖ θὰ μπαينوγαίνει,
μὰ πίστωσις δέν δίδεται καί μερικῶς κι' ἐν γένει.
Σπίτ Ἑγγλῆς; κομπρενέ φρενσέ;
μουσιού, μαντάμ, νὸ βερεσέ.